

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja • 2015. ballagás/a

Drágáim! A megszólítás ismerős ☺

De ez most itt nem a facebook zárt csoport. **Ez a búcsú helye.**

Ez is egy oldal. Olvasható, nyilvános és nem törölhető. **Ez a búcsú ideje. És nem irigylem magam.**

Történetünk ötödik osztályban, 2008 februárjában kezdődött, amikor Sára tanárnő óráit látogatva ismerkedtem Veletek (míg Ti – a bakancsossal ☺). Májustól már tanítótalak is Benneteket történelemből. Hatodik osztály áprilisától magyarból is én lettem a tanárotok, de abban az évben már osztályfőnök helyettesként is részt vettem mindennapjaitokban, s ez kisgimnáziumi éveitek alatt végig így is maradt. Nyolcadik osztályban elbúcsúztatok több osztálytársatoktól, Tünde tanárnő osztályfőnököktől, és az elköszönés és veszteség megtapasztalásával, de óriási várakozással néztetek a nagygimnáziumi évek elé.

Én lettem a „kiválasztott” osztályfőnök. **És nem irigyeltem magam.**

Nyolc új diák érkezett ekkor osztályunkba – és mind Fiúúúú!! Ez a tanév az új osztálydinamika kialakításáról szólt. Megváltoztak a pozíciók, megváltoztak az arányok, melyben mindannyiátoknak (újból) magatokra kellett találnotok. Így nemcsak a tanulás várt ránk, hanem közösségünk kialakítása is. Zseniálisan vettétek az akadályt, ezt is izgalomnak fogtátok fel: ennek köszönhetően év végére szinte nehezen lehetett megállapítani, kik azok, akik újonnan csöppentek közénk. Két évvel később további három új osztálytársal gazdagodtunk. Rendkívül befogadóak, nyitottak és alkalmazkodóak voltatok és vagytok azóta is. Szerintem az itt eltöltött évek egyik legmeghatározóbbjává vált a jó hangulat, az érzés, hogy jó itt Nektek. Együttléteink éppen ezért jó kedélyben teltek, sokszor kontroll nélkülien is jól. Sok magatartás füzetbeli beírást is bezsebeltetek, melynek köszönhetően 10. év elején az iskola történetében egyedülállóként, mínusz 12 fővel indulhattunk osztálykirándulásra.

De voltunk Erdélyben is, szinte teljes létszámban. Felejthetetlen öt napot töltöttünk együtt, és új helyzetekben, szerepekben ismerhettük tovább egymást.

Két egymást követő évben mi voltunk iskolánk legsportosabb osztálya, mely címet 11.-ben is szerettük volna megszerezni, de ebben az évben nem sportnap volt a DPR szervezésében. A sport iránti szeretetetek folyamatosan meghatározta életeteket, mi is ke-nuiztunk, sárkányhajóztunk, vízisíztünk és bowlingoztunk együtt.

Kulturális programjaink is voltak. És volt olyan is, hogy a színjátszólátogatás csak félig sikerült.

11. osztályban már megcsapott bennünket a közös feladatvállalás felelőssége is, hiszen szerveztük a végzős osztály szalagava-

tóját és ballagását. Azóta már a mi szalagavatónk is lezajlott, és büszkén mondhatom: gyönyörűek és nagyon ügyesek voltatok. És most – nem is értjük talán – itt vagyunk, és minket készülnek búcsúztatni. Talán sokszor kérdeztük magunktól, hogy „ott vagyunk már?”, de felkészültünk-e valóban ezen utunk végéhez és elengedéséhez? Én hiszek és bízom Bennetek! Ahogy mondani szoktam: mindenért és mindennek ellenére...és Ti ezt pontosan értitek!

Mert nem volt mindig könnyű Veletek. És velem sem. Szívem-lelkem Veletek volt, jóban-rosszban osztozni akartam. Ezt tudnotok kell még akkor is, ha nyitottságomat és odafigyelésemet nem mindig sikerült kellően artikulálnom felétek. Pedagógiai módszerem is a szereteten és elfogadáson alapul, melyből alapvetően hiányzik a magam felé megkövetelt tisztelet: én csak annyira szerettem volna...

És jajj, annyi csodát szerettem volna még mutatni Nektek, és annyi titkot szerettem volna feltárni Veletek! Mert minden titok: a szikla árnya, a madár karma, a gombolyag, a szék...a vers. Volt, hogy magammal tudtalak vinni Benneteket, melynek minden percét ajándékként éltem meg. El is mondok egyet, mely örök nyomot hagy bennem: Két évvel ezelőtt a Költészet napja alkalmából megkértelek Benneteket, hogy hozzatok egy verset, melyet ott és akkor magatoknak éreztetek. És Ti megtettétek ezt, hiánytalanul. Felállt az első közületek, elolvasta választott versét, majd a következő...más szó nem esett..., míg ki nem csöngették. Abban a pillanatban egyek és egészek voltunk a belső csöndünk és odafigyelésünk által. Voltak szárnypróbálgatások, rezdülések, amikor érztem, hogy van (lehet) helyem közöttetek.

Szeretlek Benneteket. Úgy, ahogy vagytok, egyen egyenként: dacosan, okosan, félve, kritikusan, merészen, segítőkészen, bizonytalanul, öntudattal és öntudatlanul, ellenállóan, boldogan és sírva, ...

És én is: dacosan, okosan, félve, kritikusan, merészen, segítőkészen, bizonytalanul, öntudattal és öntudatlanul, ellenállóan, boldogan és sírva, ...

És hogy mik a további terveim? Utánatok? Lehet, hogy pályaelhagyó leszek. ☺

Mert eljött a búcsú. És most már végképp nem irigylem magam ☺.

A szó úr volt fölöttem megtalált engem kimondott engem. és én csak : „köszönöm”.

A szóban egyetlen szóban a világ.

Kulcsár Márta
osztályfőnök

Binó Marcell

1997.02.14. születtem Budapesten. Kilencedik osztályosként kezdtem tanulmányaimat a Szentendrei Református Gimnáziumban 2011-ben. 10 éves korom óta vízilabdázom, mely a tanulás mellett időm nagy részét kitöltötte az elmúlt 8 évben. Idén azonban a tanulása a főszerep, így a póló háttérbe szorult, ám az érettségi után visszatérek a csapatba. Az iskola mind tanulmányokban, mind a sport terén magas szintű támogatást nyújtott gimnáziumi éveim utolsó szakaszában, melyek érzésem szerint meghatározóak lesznek felnőtt életem során is. Rengeteg élményt és tapasztalatot köszönhetek tanáraimnak, akik közül szeretném kiemelni Köck Gábor tanár urat. A sport iránti szeretet összehozza az embereket, így mi is kitűnően megtaláltuk a közös hangot, és remek napokat töltöttünk együtt a vitorlázások vagy éppen a síelések során. Az iskola atmoszférája remek alap a hatékony tanulásra és a csapatépítésre. Ezt az elmúlt négy évben kialakult osztályközösségünk is jól mutatja.

Jelentkezésemet többek között a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre adtam be, ahol reményeim szerint egy hasonlóan jó szakmai és közösségi csapat tagja lehetek, mint amilyené itt a Református Gimnáziumban voltam.

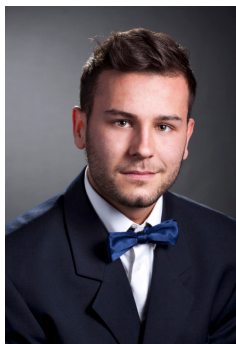
Cammisa Matteo

1996. október 19-én születtem Budapesten. Itt kezdtem általános iskolai tanulmányaimat, amelyeket Szentendrére költözésünk után a Rákóczi-ban folytathattam. Ezt követően hatalmas örömömre felvételt nyertem a Refibe, amiről már akkor is rengeteg szépet és jót hallottam. Azt hiszem bátran elmondhatom, hogy csodálatos 8 évet tölthettem itt a gimnáziumban. Boldogan tekintek vissza az összes iskolai programra, különösen a felejthetetlen sítáborokra. Nagy szerencsémre egy olyan osztály tagja lehettem akikkel öröm volt végigülni minden napot az iskolapadban, minden feladatot és büntetést jó hangulatban töltöttünk el. Mindig kiálltunk egymásért jóban, rosszban. Remélem, hogy az itt szerzett barátságok a jövőben is meg fognak maradni. Hálás vagyok a tanáraimnak is, akiktől rengeteg tanulhattam, köszönöm a türelmüket és a segítségüket, amiket az évek során kaphattam tőlük. Tanulmányaimat remélhetőleg a Corvinuson fogom folytatni Nemzetközi Gazdálkodás szakon. Zárásul sok boldog gimis éveket kívánok a refis diákoknak, köztük a húgomnak is, társaimnak pedig sok sikert az érettségihez.

Csatlós Tibor

Nehéz volt belekezdennem ezen összefoglaló megírásába, mert hát hogy lehetne 8 évet összefoglalni, amikor a gondolataim amúgy is folyton a közelgő érettségik körül cikáznak. Mégis, az elmúlt hónapokban egyre többször merengtem azon hogy igen, valóban elmúlt. Vége a „gondtalan” középiskolás éveknak. Furcsa, pedig mostanában is olyan érzéssel járok-kelek az iskola folyosóin, mint az első napjaiban, ötödikesként, térdig érő köpenyben. Véget ér egy nagy korszak életemben. Egyik szemem sír, a másik nevet. Szomorkodom, mert hát mégis megszűnt az idő, amikor mindent elintéztek helyettem. Szomorkodom azért is, mert érzem, sok lehetőség volt, amelyet nem ragadtam meg. Élmények, amelyeket nem tettem magamévá. Búcsúzom ettől a festői Szentendrétől, amelyet annak ellenére, hogy az eddigi 19 évemből 13 évet itt éltem le, nem sikerült még rendesen bebarangolnom, ám a hely hangulatát, fényeit, hozzá fűződő emlékeimet sohasem felejem. De legfőképpen most az iskolától búcsúzom, törődő tanáraimtól, osztálytársaimtól. Bevallom, kaptam hideget is, meleget is. De hiszem, hogy az a kevés, ami kellemetlenül ért, az idővel úgy is megszépül majd. A szomorúság azonban mégis kevésbé van jelen bennem. Mind inkább a vágyakozás és bizakodás egy új élet felé, amelyet (hosszas keresgélés után) az építészeten látok magam előtt. Kívánok sikeres helytállást minden évfolyamtársamnak, és kitartást az itt maradottaknak. „Legnagyobb cél pedig itt e földi létben, ember lenni mindig minden körülményben” (Arany János)

Dalkó Soma

1996.02.01-jén láttam meg a napvilágot Budapesten. Általános iskolai tanulmányaimat Leányfalun, a Móricz Zsigmondról elnevezett iskolában végeztem. 2007-ben felvételiztem a Refibe, amit a mai napig nem bántam meg, rengeteget tanultam ez idő alatt mind lelki- leg mind szellemileg. Tizenöt éve focizik versenyszerűen, így nagyon boldog voltam, amikor az iskola színeiben sikereket tudtunk elérni. E remek sportban szerencsére számtalan ilyen alkalom volt. Nyolc évig jártam ebbe a kiváló iskolába, rengetek barátot szereztem, ezáltal számtalan felejthetetlen élményt is. Ide sorolnám az osztálykirándulásokat, és a sulin kívüli találkozásokat, melyek mindig nagyszerűen sülték el. Az gimnáziumi évek alatt rengeteg tanulmányi sikert is elértem, megszereztem az ECDL jogosítványt és az angol középfokú „C” nyelvvizsgát, és indulhattam a rajz OKTV-n is.

A sok tapasztalatot, amit itt szereztem, remélem majd az életben is tudom hasznosítani. Jelentkezésemet a Budapesti Kommunikációs Főiskolába adtam be, azon belül Kommunikáció és Médiatudomány szakra. Ezen kívül hétvégente egy riporter iskolába szeretnék járni, ahol sportra szakosodott riporterré szeretnék válni.

Szeretnék minden diáknak további sok szerencsét kívánni, és arra biztatni őket, hogy büszkén vállalják azt, hogy a Szentendrei Református Gimnázium tanulói. Áldás, békeség !

„Aki még nem kíváncsi: tudatlan,
Aki már nem kíváncsi: bölcs.”

/Weörös Sándor/

Dobszay Ödön

1996. február 12-én születtem Budapesten, azóta is ott tengetem mindennapjaimat Csillaghegyen. A Fodros Utcai Általános iskolából kerültem a Refibe 2007-ben, Azóta Szentendrére már második otthonomként tekintek. Rengeteg dolog történt velem ebben a szűkös nyolc esztendőben: új barátokra leltem, elkezdtem verseket és novellákat írni, belekóstoltam a munkába, bejártam Oroszországot, lestopoltam a Balatonra, elkezdtem a művészetek iránt érdeklődni, gyerekekkel foglalkozni, voltam statisztá videoklipben, bevezették otthon az internetet, megismerkedtem a másik nemmel, (az igennel kevesebbyszer), volt egy szalagavatóm, voltam Erdélyben osztálykiránduláson magatartás miatt, kaptam jó jegyeket és kaptam rossz jegyeket, volt irokéz frizurám, aludtam az Alföldön a csillagok alatt, és még sok-sok remek momentum, ami hely szűke miatt nem fér ide. Összességében, amikor beléptem 11 évesen az iskolai falai közé, még nem is tudtam szinte semmit a világról, viszont most már 19 éves fejjel, felnőtt emberként vághatok bele a nagybetűs életbe, amit remélhetőleg gyermekpszichológusként fogok folytatni. Ha nem, az sem lomboz le, hiszen előttem az élet! Carpe diem!

Gál Rita

Budapesten születtem, 1996. november 4-én. 2013 őszén úgy döntöttem, hogy felvételizem a Refibe, mert már sok jót hallottam az iskoláról. Eleinte kétségeim voltak, hogy sikerülni fog-e beilleszkednem egy olyan osztályközösségbe, akik már 7 éve együtt vannak. Szerencsére már sok embert ismertem az osztályból és az évfolyamból. A tanárok is segítségemre voltak: ha nehézségeim akadtak, hozzájuk mindig fordulhattam. Sok új barátságra tettem szert, melyek remélem, hogy megmaradnak az érettségi után is. Csak két éve járok ide, de úgy érzem, mintha már a kezdetektől itt lennék, mert az osztály nagyon hamar befogadott. Az itt eltöltött idő alatt sok emléket és tapasztalatot szereztem, a szalagavató, az arra való készülés, a táncpróbák rengeteg felejthetetlen élményt okoztak. Bár nem vettem részt egyik osztálykiránduláson sem, az osztálytársaimmal gyakran szerveztünk közös hétvégi programokat. És hogy mi lesz ezután? A tanulást az ELTE- Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karán szeretném folytatni.

Egy számomra kedves idézetel zárom gondolataimat, amelylyel az itt maradóknak kitartást és jó tanulást kívánok:

“Az egyén erőfeszítéseinek legértékesebb eredménye nem az, amit kap, hanem amivé válik a tevékenysége által.”

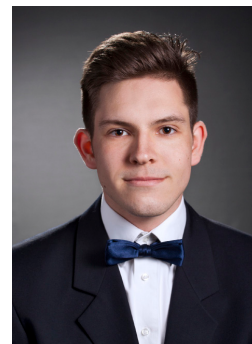
Hagymási Zsófia

Hagymási Zsófia vagyok 1996. március 6-án születtem Budapesten, jelenleg Leányfalun élek családommal. Nyolc éve járok ide, a Szentendrei Református Gimnáziumba, a húgom szintén itt tanul már hetedik éve. Sok mindent köszönhetek a gimnáziumnak, hiszen az itt eltöltött évek alatt rengeteg élményben lehetett részem, életre szóló barátságokat köthettem, sokat fejlődhettem, amiért tanárainknak tartozok hálával. Nagy álmom, hogy egyszer majd saját ruhámárkám legyen, ezért szeretnék a későbbiekben divatmenedzsment szakon továbbtanulni, ha ez nem a tervezett módon alakulna, akkor a turizmus-vendéglátás is eleget tenne az érdeklődésemnek. Remélem, mindannyiunknak sikerül megvalósítanunk álmunkat, és ott folytathatjuk jövőre, ahol szerettük volna.

Hazafi Márton

1996. december 19-én születtem Budapesten. Szentendrén élek családommal. Egy testvérem van, aki szintén a Refibe jár. Egyikünk számára sem volt kérdés, hogy általános iskola után hol folytatja tanulmányait, hiszen édesanyám, Mózes Mónika tanárnő ebben az iskolában tanít. Emellett természetesen az is fontos szerepet játszott, hogy sok jót hallottam a gimnáziumról, illetve amikor még nem jártam ide, sokszor elkísértem anyukámat, ezáltal láthattam, hogy milyen tiszta, rendezett és jól felszerelt az intézmény. Az itt töltött évek alatt rengeteg lehetőség adódott, hogy megmutathassuk tudásunkat és képességeinket. Adódtak különböző tanulmányi, zenei és sportversenyek, illetve ilyen lehetőség volt például a "Ki mit tud?" vagy a Tentamen is. Ez utóbbin 5. osztályos koromban én is részt vettem, és harmadik helyezést értem el. Mindezekre a felkészülést nagyban megkönnyítette az iskolában tanító tanárok szakképzettsége és segítőkészsége. Tanításuknak köszönhetően ECDL-jogosítványt szereztem és sikeres angol középfokú nyelvvizsgát tettem. Az olyan órák, mint hittan vagy a filozófia sem jelentettek terhet, hanem szerintem kifejezetten építő jellegűek voltak, és a táncórákat is élveztem. Mindent összevetve értékes volt az itt eltöltött 8 év.

Herczeg Dániel

Herczeg Dániel vagyok, 1996. április 18-án születtem Budapesten. Kicsi korom óta Tahitófaluban lakom szüleimmel és két testvéremmel, akik szintén a Refibe járnak. 2007-ben kerültem a Református gimnáziumba, 5. osztályba, előtte Dunabogdányba és Visegrádra is jártam. Az itt töltött 8 év alatt sok jó élményben volt részem, és remélem sok barátot szereztem, akikkel később is fogom tartani a kapcsolatot. Ezek mellett sikerült megszereznem a középfokú angol nyelvvizsgát, és az ECDL vizsgát. Jó kis osztályközösségnek lehettem részese, amelyben mindig történt valami érdekes. Szabadidőmet legszívesebben a barátnőmmel, a barátaimmal, sportolással és egyéb átlagos hobbitevékenységgel töltöm. Terveim között szerepel, hogy a Pázmányra felvegyenek nemzetközi tanulmányok szakra, de nagyobb célom az, hogy egyszer pilóta lehessenek.

Herczeg Jakab

1997. május 9-én születtem. Tahitótfalun élek szüleimmel és 3 testvéremmel, két öcsémmel és egy húgommal, akik közül ketten már a Refi padjait koptatják. Tanulmányaimat a tahitótfalui Pollack Mihály Általános Iskolában kezdtem, ahonét negyedikben egyedül én adtam be a jelentkezésemet a Refibe, ezért kicsit féltem, hogy mi fog rám itt várni. Szerencsére már a gólyatáborban sikerült barátokra lelnem, így ez a problémám hamar megoldódott. A kisebbek talán már el sem tudják képzelni, milyen lehetett az alagsorban tesiznünk tornaterem híján, valamint minden hétfő reggel egy kis sétával kezdeni a napot, le a templomba és vissza...

Azokban az években még nem is gondoltam bele, hogy milyen hamar el fog jönni az utolsó évem a gimnáziumban... De eljött, jóval hamarabb, mint bárki közülünk gondolta volna...

Nagyon sok mindent köszönhetek az iskolának, hiszen sikerült eljutnom egy cserediák program keretén belül Németországba, sikerült megszereznem az ECDL jogosítványomat, és ami a legfontosabb, számos jó barátra is szert tettem.

Reményeim szerint a tanulmányaimat a Műszaki Egyetem gépészmérnöki szakán fogom tudni folytatni, bár ehhez még hátra van az érettségi. Szeretnék nektek, akik még maradnak, kitartást és az érettségizőknek sok sikert kívánni.

Juhász Dávid

Juhász Dávid vagyok, 11.-ben érkeztem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Arról, hogy mit kaptam az iskolától ebben a két évben? Most írhatnék lelki és szellemi dolgokról egyaránt, de amit én ki szeretnék emelni, az a közösség. Úgy érzem, hamar befogadtak itt. Szerencsére egy erdélyi osztálykirándulással indítottunk, ami felejthetetlen emlék marad számomra. Az osztályom nagy részét már korábban is ismertem, de itt is rengeteg új baráttra tettem szert. Ha már a tanulmányi átlagot nem is igazán emeltem, azért a hangulatot próbáltam. Nagy szerencse, hogy a sulitól 50 méterre lakom, mert így talán kevesebbszer késtem el, azért így se ment teljesen zökkenőmentesen...

Az életemben nagyon fontos szerepet tölt be a sport, sokáig úgy gondoltam, hogy ezzel szeretnék később is foglalkozni, de végül a gépészmérnöki karra jelentkeztem a Szegedi Tudományegyetemre, ahova remélem fel is vesznek. Azt, hogy mit tartogat a jövő, nem tudhatom, de remélem, hogy elég szilárd alapokat kaptam eddig.

Kávássy Anna

Budapesten születtem 1996. szeptember 9-én, és lassan 17 éve élem a pomáziai kemény mindennapjait. Még 8 éve jöttem át a Refibe a Szentistvántelepi Általános Iskolából, pár osztálytársammal együtt. Jó sok emlékekkel (például a nyolcadik órai faktokon felcsendülő Magyarország története felejthetetlen, de mindezek mellett sok minden mást is lehetne említeni, ez csupán egy, megragadva a sok közül), de mindenképp felett nagyon jó barátokkal gazdagodtam, akikkel a jövőben is nagy valószínűséggel tartani fogjuk a kapcsolatot, már csak azért is, mert túl sok időt töltöttünk el együtt. Az itt töltött évekért egyaránt hálával tartozom az iskolának, illetve a tanároknak - tanulmányaimban is hatalmas segítséget nyújtottak. A tavalyi év végén sikerült letennem az angol Cambridge Advanced English egynyelvű nyelvvizsgát (amellett az előrehozott emelt érettségit is), és remélem jövőre a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karán folytathatom tanulmányaimat, majd a mester szakot Angliában szeretném csinálni. Szokatlan lesz jövőre nem a megszokott iskolába bejárni nap mint nap, hiszen idén jelentős korszak zárul le, de valami új is elkezdődik – bármennyire is hatalmas közhely, mégis ez a legtalálhatóbb, ami jellemző a jelenlegi helyzetre.):)

Kelemen Márton

1996. november 6-án születtem Budapesten, majd 6 éves koromban költöztem Leányfalura. Iskoláimat négyévente váltogattam, 2011-ben lettem a Szentendrei Református Gimnázium tanulója, így mindössze négy röpké évet töltöttem el itt. Sok jó élményben lehetett részem az iskola tanulójaként, eljutottam Hollandiába cserediákként, majd Erdélybe is egy osztálykirándulás során, sőt még egy ECDL jogosítványt is sikerült megszereznem. Emellett sok jó tanártól volt lehetőségem tanulni, megszerettem az angol nyelvet, az irodalmat valamint a matematikát. Sok jó barátságot is kötöttem az évek során, amelyek remélem az érettségi után is meg fognak maradni. Bár hiányozni fog az iskola, már nagyon várom a jövő évet, az egyetemet. Ha minden jól megy, tanulmányaimat a Műszaki Egyetemen, annak a villamosmérnöki karán fogom folytatni. A már megszkott gimnáziumi évek után nagy változás lesz az egyetem, ez kissé félelemmel tölt el, de egyik osztálytársam szavai mindig megnyugtatók: „Nem akarlak megsérteni, de nem vagy annyira kivételesen buta, hogy ne sikerüljön”. Bölcs szavak.

Krasznai Vilmos

Na szóval, gondolkodtam rajta, hogy mit is írjak a bemutatkozó vagy elköszönő vagy nem is igazán tudom, hogy milyen írásomba, de azért az biztos, hogy lehetetlen 8 év összes emlékét összefoglalni 1196 karakterben. Írhatnám, hogy nagyon sok mindent tanultam a gimnáziumtól, írhatnám, hogy a sok velem történt dolog egész életemben elkísér, írhatnám, hogy mindig hiányozni fognak az itt eltöltött évek, de a sok nyers, betanult sablon helyett bevalom, az a helyzet, hogy én tényleg tök jól éreztem itt magam...

Természetesen nagyon nehéz volt felkelni minden reggel és Leányfaluról „bejönni”, és voltak olyan napok, melyek nem úgy sikerültek, ahogy szerettem volna, de összességében király volt. Nagyon jó barátaimmal érkeztem a gimnáziumba és nagyon jó barátaim lettek innen is, akikkel minden hétvégét együtt töltünk és remélem együtt is fogunk... A refis programok mindig nagyon szuperek voltak, rengeteg „legális lógásunk” volt és mentünk sportversenyekre az ország minden részére. És azért a tanárokkal való kapcsolatom sem volt rossz (remélem ők is így gondolják).

Mindenki csak azt kérdezni, hogy hogyan tovább, de a legőszintebben azt kell mondjam, hogy fogalmam sincs. Rengeteg dolog érdekel, mint mindenkit, és rengeteg dolgot próbálok ki folyamatosan. Mindig is érdekelt a filmes pálya, ezért jelentkezésemet a Színház és Filmművészeti Egyetemre adtam be, aztán majd meglátjuk...

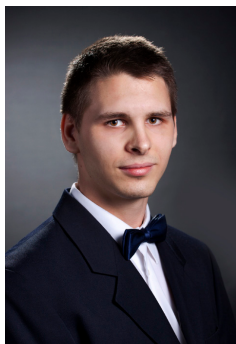

Krasznai Zsófia

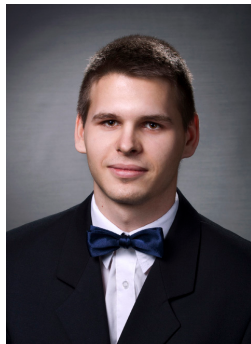
1996. június 22-én születtem, 2. gyerekként egy hat fős családba. Érett 10 éves fejjel léptem be először a Refi aulájába és aznap el is döntöttem, hogy ide szeretnék járni. Szerencsére fel is vettek, így minden lehetőség adva volt, hogy refisként kezdhessék el gimnazista éveimet. Nagy változás volt ez az általános iskola után, és akkor még nem is sejtettem, hogy a java még hátra van.

Sok mindent tanultam az évek során, nem csak matekot és törtit, de néhány, a nagybetűs Élethez szükséges képességet is elsajátítottam. Megtanultam, hogyan kell tanulni, hogyan érdemes vizsgahelyzetekben viselkedni, és persze azt is, hogyan kell egyetlen éjszaka alatt több oldalas házi dolgozatokat írni, sőt mindeközben még barátokra is szert tettem. Szerencsére néhány papírt is sikerült már megszereznem, egy angol érettségi és egy felsőfokú nyelvvizsga már a zsebemben van. Remélem, a hátralévő 5 érettségi is legalább ilyen jól fog sikerülni.

Furcsa, hogy milyen gyorsan elszállt ez a 8 év. A kicsi ötödikesből kicsi végzős lett. Kicsit sajnálom, hogy vége, de már nagyon kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz egyetemre járni. A jövő végzőseinek pedig ezt üzeném: „...ember: Küzdj, és bízva bízzál!”

Kuhár László

Kuhár László István vagyok. Budapesten születtem 19 évvel ezelőtt. Leányfalun lakom a családommal. A leányfalusi Móricz Zsigmond általános iskolában végeztem az első 8 évemet. Nagy öröm volt számomra a 9. év, amikor a 9.a osztály új részévé váltam. Az osztály kedvesen fogadott, és mindenki rendkívül közvetlen volt. Hiányozni fognak mind a 33-an, mindenki a maga módján. Az osztálykirándulások rengeteg szép élménnyel gazdagítottak. A legjobban a közös sport és az órai csapatmunkák fognak hiányozni. Tanárainknak köszönöm azt az időt és sok türelmet, amit rám és az osztályomra fordított, továbbá a gimnáziumban értünk munkálkodó hölgyeknek és úrnak az alsó szinten a gazdasági irodában, portán és rendszergazda teremben, és végül a második emeleten az egyetlen hölgynek a könyvtárban. A továbbtanulást elsősorban az ELTE informatika karára alapozom. Szeretnék továbbra is a sporttal foglalkozni, ha úgy adódik, és lesz lehetőség, akkor nagy örömmel foglalnám el a Semmelweis Egyetem Testnevelési és Sporttudományi karának egyik szabad helyét. Bárhova is megyek, nagy büszkeséggel és tisztelettel fogom mesélni, hogy a Szentendrei Református Gimnázium diákja voltam. Lezárásként szeretnék minden leendő ballagónak sok sikert kívánni az érettségihez és a továbbtanuláshoz egyaránt.

Kuhár Zoltán

Sziasztok! Kuhár Zoltán vagyok, de sokan Lacinak is hívnak. 1996. március 14-én születtem Budapesten. Leányfalun élek kicsi korom óta szüleimmel és testvéreimmel. A Móricz Zsigmond Általános Iskolába jártam, majd innen kerültem a Szentendrei Református Gimnázium 9.a osztályába. Egy osztálytársammal különösen sok időt töltöttem iskolán kívül is. Így ő megmarad majd nekem egy kis szeletként az iskolából. Nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan el fog menni ez a 4 év, és hogy még lesz olyan az osztályból, akivel nap mint nap találkozom, és nem tudja, hogy én Zoli vagyok. (Ne vegyétek komolyan ☺). Főleg az utolsó év volt számomra nagyon gyors. Hiányozni fognak a gimnáziumban eltöltött idők. Nagyon örülök, hogy ebbe az osztályba kerültem, mert mindig jó hangulat volt, és sok új baráttra tudtam szert tenni. Sok jó élménnyel gazdagodtam az évek alatt. Az osztálykirándulásokra, sportnapokra és a focikra emlékszem majd vissza legszívesebben. Szeretném megköszönni az iskolában dolgozóknak minden fáradságát, amely segítette tanulásunkat. Örülök, hogy ennek az iskolának a diákja lehettem.

Lissák Domonkos

Ötödikes korom óta tanulok a Refiben. Az eltelt nyolc év alatt igen sok minden történt, így nagyon nehéz egy pár sorban összefoglalni, hogy mi volt számomra a legfontosabb, vagy hogy miért vagyok a leginkább hálás. Fontos, hogy egy iskolában a diákok úgy érezzék, hogy a tanáraik mellettük állnak, és nem csak tanítják, de nevelik is őket. A Refiben megtapasztalhattam, hogy milyen, ha van, aki akkor is mellettünk áll, ha az adott pillanatban azt nem érdemeljük meg, és segít minket a néhol igen rögzös, vagy saját magunk által rögzössé tett úton. A nevelésért és az irány mutatasért nagyon hálás vagyok tanárainknak.

Nagyon fontosnak tartom azt is, hogy az itt töltött nyolc év alatt sok lehetőséget kaptam, hogy fejlesszem magam abban, ami igazán érdekel. Így nyerhettem ösztöndíjat, és részt vehettem diákszervezetek vezetésében mind iskolai, mind városi szinten, amely tapasztalatok nagyon hasznosnak bizonyultak a továbbtanulás szempontjából is. A legfontosabbnak mégis az emberi kapcsolatokat tartom. A nyolc év alatt olyan kapcsolatok alakulhattak, amelyek pótolhatatlanok, és életünk meghatározó részei maradnak az érettségi után is. Tanulmányaimat Nagy-Britanniában politológia vagy közel-keleti tanulmányok szakon szeretném folytatni.

Martini Noémi

Az a lány vagyok, akinek mindig is hatalmas álmai és tervei voltak a jövőjére nézve. Már óvodás koromban kitaláltam, hogy ha felnövök, Afrikában fogok segíteni árva gyerekeknek, és iskolát alapítok azoknak, akiknek nincs lehetőségük a tanulásra. Nem tudom honnan születtek belém ezek az álmok, de a mai napig az a célom, hogy segíthessek embereken, akár Afrikában akár ott ahol éppen vagyok vagy bárhol, ahol szükség van rám. A másik nagy célom, hogy újságíró legyek, ezért ha minden jól alakul, jövőre Londonban folytatom a tanulmányaimat, újságírás szakon. Az írás számomra a legmélyebb önkifejező eszköz. Flannery O'connor írta azt, hogy „Azért írok, mert nem tudom mit gondolok, amíg el nem olvasom, amit mondok”. Valahogy így van ez velem is, szavakból építem magamnak erődöt, ahová elbújhatok a valóság elől, ahol versekkel és könyvekkel vehetem körül magam, és ahol költők a szerelmeim. A Refiben töltött évekkért nagyon hálás lehetek, legfőképpen azért, mert itt találtam igaz barátokra, szerelemre és köszönettel tartozom azon szaktanáraim felé is, akik táplálták tudásszomjamat és bátorítottak, engedve, hogy szabadon kifejezzem önmagam.

Menyhárt Sámuel

Szentendrén élek családommal, az iskola kapujától sétálva körülbelül 3-4 percre, futva pedig nagyjából 35 másodpercre. Öt éve jelentkeztem át az iskolába éppúgy, mint bátyám. Remélem hasonlóan eredményesen folytathatom életutamat. Úgy érzem, hamar sikerült beilleszkednem az azóta már jócskán megváltozott osztályközösségbe. Belegondolni is nehéz, hogy milyen hamar eltelt ez a pár év és, mi minden történt ez idő alatt. Sok jó barátságot köthettem, élményekben gazdagodhattam, lelkiekben és szellemileg is fejlődhettem egyaránt. Ilyenkor gondolkodom például az osztálykirándulásokra, sportnapokra, a Köck tanár úr által szervezett egyhetes balatoni vitorlás táborra illetve a Less Nándor emléktúrára, de még sorolhatnám. Lényegében szép éveket köszönhetek az iskolának, persze voltak kevésbé jó emlékeim, de az idő végül mindent megszüpít. A jövőmet programozóként képzelem el, melynek megvalósításában sokat köszönhetek informatika valamint matematika tanáraimnak. Tanulmányaimat az ELTE IK programozó informatikus karán szeretném folytatni. Többieknek jó tanácsként és egyben egy számomra kedves idézettel zárnék: „Tegyetek meg mindent, amit csak megtehettek, akkor Isten megteszi azt, amire mi képtelenek vagyunk.” (Bosco Szent János)

Miskolczi Gyula

1996. július 9-én születtem Budapesten. Születésem óta Tahitótfaluban élek szüleimmel és testvéremmel. Az általános iskolai tanulmányaimat a Pollack Mihály Általános és Zeneiskolában végeztem, innen kerültem a Szentendrei Gimnázium 9.a osztályába. Nagyon örülök, hogy ebbe az osztályba kerültem, rengeteg barátságra tettem szert. Szívesen gondolok vissza az együtt töltött négy év minden napjaira, osztálykirándulásokra és a felejthetetlen erdélyi kirándulásra. Legfőképpen a rengeteg focihoz fog hiányozni a legjobban. Számomra ezek az évek hamar elrepültek, az utolsó év viszont hosszas várakozással telt el. Milliányi emlékekkel és tapasztalattal gazdagodtam az itt eltöltött idő alatt. Szeretnék köszönetet mondani tanáraimnak, akik határtalan türelemmel, és energiával próbáltak valami tudást verni a fejembe. Tanulmányaimat a Szent István Egyetemen human erőforrás szakán szeretném folytatni, mely előtt már csak egy akadály áll: az érettségi. Nagyon örülök, hogy ennek az iskolának a diákja lehettem, az itt eltöltött évek nagyon fognak hiányozni. Akik netalán tán az én rovatomra tévednek, azoknak üzenem, hogy használják ki az időt az évek során ebben a gimnáziumban, mert hamar el fog telni.

Németh-Buhin Octavio

Kedvenc ételem a taco al pastor. Édesanyám mexikói, édesapám pedig magyar. Otthon spanyolul és magyarul tanultam meg először. Két húgom: Elisa és Alba szintén a Refibe járnak, míg a kis öcsém oviba jár.

Gyermekkorom első 8 éve igen mozgalmasan telt. Mielőtt Szentendrére költöztünk, Finnországban és Németországban éltünk, így már nagyon fiatalon angolul és németül is folyékonyan beszéltem.

A Szentendrei Református Gimnáziumba 4 évvel ezelőtt vettek fel. Az iskola légköre, tanárai és diáktársaim erős erkölcsi és hitbeli alapokat adtak a további életemhez.

Tudom, néha igen nehéz feladat a fiatalokat megnevelni - különösen a mi osztályunkat - ezért szeretném külön megköszönni tanárainknak az értünk való fáradozásait.

A sulis mellett mindig fontosnak tartottam a sportot. Versenyszerűen vízilabdáztam és újabban sakkozom. A tavalyi évet családommal Düsseldorfban töltöttem. Rengeteg élménytel és tapasztalattal lettem gazdagabb, de ezek közül talán az egyik legfontosabb az, hogy ne féljek a változásoktól, mert az élet maga a változás, és az új dolgok révén tanul az ember.

Jövőre a Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi karán szeretnék továbbtanulni.

Pankotai Péter

Hirtelen túl sok minden jut eszembe, amit illene leírnom, de sajnos nem férne bele a terjedelembé.

Én a nyolc később csatlakozott diák egyike vagyok, akik kilencedikben csapódtak az osztályközösséghez. Még emlékszem az izgalomra, amit az első közös osztálykirándulás nyújtott, de az ijedség hamar elillant, hiszen az osztály nagyon befogadó és barátságos volt. Ha a közösségre gondolok, csak és kizárólag pozitív dolgok jutnak eszembe, amelyekben barátaimnak és barátnőmnek egyaránt nagy szerepe volt. Bajtársaimnak nagyon sokat köszönhetek, és ez a válaszütem, ami előttünk áll, nem változtatja majd az itt kialakultakat, ebben biztos vagyok. Úgy gondolom, hogy az utunkat nagyban befolyásolja, hogy a kezdetekben mit kapunk, mind otthonról, mind pedig az iskoláinktól, tanárainktól. Visszagondolva, csak a javunkat szolgáló intelmeket kaptunk (ez azért fontos, mert az aktuális helyzetben szinte soha sem tudtam bevallani, furán hangzik, de eljött az ideje kimondani). Tanulmányaimat reményem szerint a gazdasági irány felé sodorja a sors. Jelentkezésemet a Budapesti Corvinus Egyetemre és a Szegei Tudományegyetemre adtam be. Végezetül szeretném hálámat kifejezni az iskola dolgozóinak felé, akik minden bizalommal erőn felül képesek voltak támogatni minket.

Román Ádám

1996. június 28. napján születtem Budapesten. Eddigi rövid életem során Szentendrén éltem családommal. Négy évvel ezelőtt újoncként érkeztem az iskola falai közé, és azt hiszem, hamar sok jó barátságra tettem szert, amiért nagyon hálás vagyok. Itt létem alatt nem csak barátokkal, nyelvvizsgával és más okmányokkal gazdagodtam, hanem rengeteg tapasztalattal és csodálatos pillanatokkal, amit részben az iskolának köszönhetek. Ilyenek voltak az iskolai sí táborok, ahol a „száguldozás” mellett a szórakozásra is maradt idő, valamint az erdélyi kirándulás. Bízom benne, hogy az osztályközösségben kialakult kapcsolatok hosszútávon megmaradnak, mint ahogy a szüleim és nagyszüleim példáján is látom, akik már a 30 éves illetve a 60 éves osztálytalálkozójukat is megünnepezték már. Izgalommal várom az iskola által állított utolsó és egyben legnagyobb megmérettetést, az érettségit. Nemcsak a keret kitöltése végett: kívánok minden osztálytársamnak és minden tanulónak sok sikert!

Simon Lilla Dorottya

1996. május 10-én születtem Budapesten. 2 éves koromban költöztem szüleimmel Leányfalura, ide jártam általános iskolába. 2007 óta vagyok refis tanuló, és az itt töltött 8 év alatt rengeteg új élményt és tapasztalatot szereztem. Örök emlék marad, amikor még nem volt tornacsarnokunk és díszudvarunk; helyette az alagsorban tesztünk és táncoltunk, és gyakran kellett a cipőnkől szedegetni az akkori udvar fehér kavicsait. Azóta sok minden megváltozott. Új, és remélem hosszútávra szóló barátságokat kötöttem, a régiakat megújítottam. Az itt töltött idő alatt szereztem egy német középfokú nyelvvizsgát, és sikeresen előrehozott érettségítettem németből. Többször indultam a Tentámenen, a Ki mit tud?-on, sőt, az OKTV-n is. Sokáig nem tudtam dönteni, hogyan tovább (készültem már pszichológusnak, építészmérnöknek, de dizslettervezőnek is), végül 11. év végén művészeti irányba fordultam. Ebben az anyukám, a barátaim, és Györgyi tanárnő is rengeteget támogatott, és ezt erősítette az is, hogy 2014. október 18-án kiállításom nyílt a leányfalui Faluházban, valamint hogy 2015 februárjában a Mesesarok egyik illusztrátora lettem. Jövőre pedig remélem a kaposvári egyetem művészeti karának hallgatója leszek! ☺

Szabó Rebeka

2007-ben kezdődött minden... Új hely, új társaság. Vajon hova keveredtem?
„Szerintem nagyon jól fogjuk magunkat érezni” – hangzott el a csatakiáltás a 11 éves Rebeka szájából. És milyen igaza volt... Számos helyszín, rengeteg élmény. Csodás barátok, felejthetetlen pillanatok. Volt, aki elment, volt, aki jött. Megtanultuk: hol, mit, miért? Voltunk tündérek, de néha a legrosszabbak. Elénekel-tük a 426. zsoltárt. Nyelvvizsgák-ra készültünk, sportnapot nyer-tünk. Meglovagoltuk az Adria hullámain, felfedeztük Hollandia csodáit. Elbusoztunk Erdélybe. Takarítottunk egy párszor. Veszekedtünk, majd kibékültünk. Támogattak minket. Felnőttünk s megkomolyodtunk, még ha ez nem is mindig látszik. Számítha-tunk egymásra. Lett egy Szőke hercegem. Volt egy szalagava-tónk, cigánytáncoltunk. A szín-pad mögött tablóképet csináltunk. Tanulunk, félünk, érettségizünk. És vége... Elballagunk. 8 év, eltelt.

2015. Kezdődik valami új, mely ismeretlen számunkra. Valaki orvos lesz, valaki jogász, más építész. Én pszichológus.

Az itt eltöltött évek pillanatok alatt eltűntek.

Köszönök mindent!

Székely Zsolt

Az iskolában eltöltött 8 évem-ben rengeteg különleges élmény-nel és feledhetetlen emlékekkel gazdagodtam.

Nagyon örülök, hogy ilyen remek emberek között tölthettem éveimet az iskolában. Szerintem bárki bármit is mond, a miénk a legjobb osztály, mert bár voltak rossz pillanataink, nem akármilyen osztály jött össze. Olyan emlékeket szereztem, melyeket valószínűleg soha nem felejték el, ilyenek voltak az erdélyi osztálykirándulás, az iskolai sí táborok, a szavaló versenyek, a szalagavató vagy bármelyik másik osztálykirándulás. Hálás vagyok azért, mert ennyi remek ember volt itt mellettem, mint osztálytársak és tanárok. Végül egy József Attila idézettel szeretném befejezni:

„Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes”

Szoboszlai Adrienn

1997. március 6.-án születtem Budapesten. A Szentendrei-szigeten élek családommal. 10 éves korom óta járok a Szentendrei Református Gimnáziumba. Úgy gondolom ez a 8 év, amit itt töltöttem, meghatározta az életemet. Ebben az időszakban kellett felnőnem, akadályokat leküzdenem, és megtanulnom, mi is igazán az élet. Nyilván rengeteget kell még tanulnom, de úgy érzem, az alapokat már megkaptam. Rájöttem, hogy mindig önmagamnak kell adnom és kitartónak kell lennem.

Nagyon hálás lehetek az elmúlt időszakért, hiszen igaz barátokra találtam, ami ritka. Továbbá köszönettel tartozom tanáraimnak, akiktől rengeteget tanulhattam, és épülhettem kritikájuk, buzdításuk által. Most, hogy egy időszak zárul le az életemben szomorúnak kellene lennem, de én inkább izgalommal várom, mit hoz a jövő, hiszen valami új vár rám.

A jövőmre nézve sosem voltam egy álmodozó típus, de nagyon remélem, felvételt nyerek a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karára.

Mindenkinek kívánom, hogy valódi értékekkel távozhasson az iskolából és pozitív élményekkel gazdagodjon!

Tislér Ráhel Anna

Azt a feladatot kaptuk, hogy ideálisan 1196 karakterben mutakozzunk be, írjuk le mit értünk el az alatt az idő alatt, amíg itt tanultunk, foglalmazzuk meg kinek és miért vagyunk hálásak. Nos, ez véleményem szerint lehetetlen, ha figyelembe vesszük a 8 tartalmas évet, ami mögöttünk van, amelyet képtelenség részletesen felidézni és azt a hatalmas hálát, amellyel tartozunk tanárainknak munkájukért.

Minden esetre köszönetet szeretnék mondani az iskolának, tanáraimnak, barátaimnak, akik tanítottak, nem csak szellemi, de lelki értelemben is; segítettek, amikor kellett és akkor is, amikor nem; támogattak, amikor úgy éreztük: a világ összemlik körülöttünk.

Jelentkezésemet a SOTE általános orvosi karára adtam be.

„Akkor lettem kíváncsi. Mire? A mindenség tündöklő titkaira, arra, ami adat és gondolat s ami csak villózik e név alatt, a képre kint, a tükörképre bent, s amit a tükör önmaga teremt. A valóság üres kereteit építgettem, mint méh a sejtjeit, s vártam, amit majd a tapasztalat gyűjt bele, a mézet, az igazat. És gyúltak bennem álmok és csaták, hitek próbái, pörök, kritikák, szedtem magamban, okkal, oktalan, ami jött, por, mag, pelyva, színarany: száz éden zárult, nyílt száz új szeszám, s csak én maradtam igazi hazám, én, a néző. Azt adja a világ, amit belelát a kíváncsiság.”

Tóth Gabriella

2007 szeptemberében szőke kislánként léptem be a Refi kapuin. Az iskola 16 éves fennállásából 8-at töltöttem itt. Ezalatt több országos versenyen is az élvonalban végeztem, és valami csoda folytán sikerült 5 ösztöndíjat is bezsebelnem. Volt saját kiállításom, kijutottam Németországba és Guinness-rekorderi címet is szereztem (ezt főleg a csillagpontosok értik). De a legmeglepőbb mégis az, hogy 5D vagyok filozófiából.

A Carpe Diem szellemében igyekeztem élni a mindennapjaimat. Az egyenruhának hála, megtanultam nyakkendőt kötni, a Rubik kocka kirakása azonban sajnos még várát magára. A jókedvemet, a töretlen szervezői mivoltomat és a biológiaiimádatomat hagyom itt emlékül magamról. 2015 júniusában, immár barna hajjal, egy életfilozófiával a szívemben lépek ki a sulis kapuin, ami így szól: Csinálj az Életben bármit, de azt Hittel és Humorral tedd, emellett pedig merj nagyot álmodni! Légy szorgalmas, mert a kemény munka kifizetődő!

Továbbá megragadnám az alkalmat, hogy innen is köszönetet mondjak tanáraimnak a rengeteg segítségért, türelemért és munkáért, a szüleimnek pedig a támogatásukért! Páci anyu! Hiszen ők segítettek, segítenek elérni az álmaimat!!! Rengeteg ölelés és puszi ezért! <3

Kis történetemet pedig a kedvenc zulu közmondással szeretném zárni: Into ebaluleke kakhulu ukholo amahlaya! Tóth Gabriella vagyok és az orvosira jelentkeztem!

Ugrin Flóra

Sziasztok! 1996. november 8-án születtem Budapesten. Nyolc éve járok ebbe a gimnáziumba és 7 éve élek a családommal Szentendrén. Van egy öcsém, és két kutyusom. Rengeteg élményt köszönhetek ennek az iskolának, többek között a holland cserediák programot, vagy az erdélyi osztálykirándulást is. Az itt töltött évek alatt megszereztem a német és az angol középfokú nyelvvizsgámat. Remélem, hogy az itt kötött barátságok egy életen át ki fognak tartani, és bár kicsit féltelmes ennyi idő után elhagyni a jól megszokott környezetet, kíváncsian várom az egyetemi éveket. Jövőre, ha minden jól megy, az ELTE szabaddolcsész szakán folytatom tovább tanulmányaimat, majd később a jogot is el szeretném végezni. Álmaim munkája színházzal vagy filmmel foglalkozni. Természetesen külföldön is szeretnék egy évet eltölteni, nagy álmom, hogy Svédországban tanulhassak. Befejezőként megosztanám veletek egyik kedvenc idézetemet, amit mindig szem előtt szeretnék tartani: „Két dologra kell törekednünk életünkben: először arra, hogy megszerezzük, amit akarunk, másodszor arra, hogy élvezzük. Csak a legbölcsebb emberek érik el a másodikat”.

Vereczkei Barbara

Sziasztok! 1996. november 27-én születtem. Budapesten élek anyukámmal és két testvéremmel, akik szintén ide járnak. Apukám külföldön dolgozik. 5.-től járok ide, azóta rengeteg minden történt, változtam én is, az osztály is. Szeretek/szerettem itt lenni és sajnálom, hogy el kell mennem. Nem mindig volt felhőtlen ez a nyolc év, de nem cserélném el semmiért. Az évek során remek barátokra tettem szert, őszintén remélem, hogy sokáig boldogíthatjuk még egymást, Srácok! Tudjátok, több éve olvasgatom a végzősök írásait, azóta sem sikerült kitalálnom, mit is írhatnak. Ez legalább olyan nehéz, mint kitalálni, hogy mi legyek, ha nagy leszek. Több nagy tervemet is elengedtem, mire megtaláltam az igazit, kezdve azzal, hogy feladtam a hercegnőségről szövegetett álmokat. Szívesen lettem volna régész, de a törti nem az én asztalom, és a bűnügyi helyszínelések sem úgy zajlanak, mint az NCIS-ben. Aztán januárban rátaláltam a célomra: tolmácsnak készülök. Szeretek nyelveket tanulni, az angol és francia mellé tavaly a hébert is elkezdtem, és nagyon tetszik. Jelentkezésemet az ELTE skandinavisztika szakára adtam be. Nagy álmom még, hogy kijussak Svédországba, és ott tanulhassak majd. Köszönöm szépen ezt a nyolc évet, türelmet és támogatást: Tanárainknak, Barátaimnak, az Osztályomnak és nem utolsósorban a Családomnak! Egyedül nem ment volna! \(^-^)/

Virág Flóra

1996. 06. 25-én születtem Budapesten, családommal kiskorom óta Szentendrén lakom. A Templomdombi Általános Iskolában kezdtem tanulmányaimat, majd 5.-ben kerültem ide, a gimnáziumba. Sok osztálytársam jött ide velem együtt, így a beilleszkedéssel nem volt gond. Az évek során megszereztem az ECDL jogosítványt, az angol és német nyelvvizsgám kiértékelés alatt áll. A sportolást mindig is fontosnak tartottam. Sok sportot kipróbáltam, de végül a vitorlázásnál ragadtam le. Többszörös Magyar Női Bajnok vagyok, és az egyik legjobb eredményem a 6. hely az ISAF Ifjúsági Világajnokságon, mely Portugáliában, Tavirán volt megtartva. Sokat köszönhetek az iskolának, hogy támogattak engem sportolói pályafutásomban. Jegyeimmel sosem voltak problémák, így az igazgatóság elengedett engem az összes versenyre. Nagyon sokat hiányoztam az órákról, de mindig kaptam elég haladékot tanáraimtól, hogy bepótolhassam elmaradásaimat. Ezzel a lehetőséggel sokat segítettek nekem, amelyért mindig is hálás voltam. Persze nincs megállás, hisz életem fő célja az Olimpia!

Továbbtanulást illetően az ELTE sportszervező szakára szeretnék bekerülni.

Zahora Noémi

Sziasztok! 2007 szeptemberében kezdtem pályafutásomat itt, mint ötödikes gólya, miután kiderült, hogy a roxfordi felvételemnek hírt adó levél csak jól sikerült hamisítvány, amelyet az öcsém készített. Azonban ez nem jelentette azt, hogy kevésbé izgatottan vártam volna a tanévnitőt: számomra egy teljesen új világba csöppentem bele. 11 éves voltam, 140 cm és 29 kg. Most 18 éves, 171 cm és nem tudom hány kiló, mert már 2 éve nem álltam mérlegre. De a 8 év alatt nem ez volt a legnagyobb változás: rengeteg új barátot, emléket, élményt, élettapasztalatot gyűjtöttem, amely remélem életem hátralevő részében is velem marad. Ennek szerves része volt a közösség, ami körülvelt minket, mind osztály és mind iskolai szinten. Tehát ezúton is szeretném megköszönni tanárainknak a rengeteg türelmet irányunkban, Julika néninek a kedvességét, és végül, de nem utolsó sorban osztálytársaimnak a sok nevetést. Tanulmányaimat vegyészmérnökként tervezem folytatni a Budapesti Műszaki Egyetemen, de nyitott vagyok még a vizuális művészetek irányába is. Soraimat egyik kedvenc sorozatomból való idézettel szeretném zárni: „Az ember néha azt veszi észre, hogy a vonat, amire felszállt, végállomásra ért. Ilyenkor az a kérdés, merre indulj tovább.”

/Így jártam anyáttal/

Hajrá 12.a!

